

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' אמור א' אייר תשע"א

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 405

פצוצים יקרים

אמור ... ואמרת (כ"א, א') פי' אמירה הוא החבור והדיבוק בשורש החיות, ובתוספת ביאר כי זה ענין ספירת העומר שאומרים שציונו כדי לטהרנו וכו' כי ביציאת מצרים נתגלה בכל איש ישראל אשר יוכל לצאת מכל רצון אחר, וזהו חירות להיות הרצון תמיד ליבטל ולהיכלל בהש"ת - וזהו אמור חטיבה אחת, ואמרת אליהם זה מה שאנו מקבלים אמירתו בכל המידות ורצונות ומוזה בא המהרה.

אמור ... ואמרת (כ"א, א') לי נראה דיש שני מיני מוסר אחד לת"ח ואחד להמוני עם, ולכל אחד צריך לומר לפי בחינתו ומדרגתו וכמ"ש בזהר כי תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל שצריך להזהיר על שום פני' חצונית לת"ח משא"כ להמוני עם שרי. שזהו כוונת חז"ל לעולם יעסוק אדם בתורה שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה, ושמעתי מהרב המגיד מורנו מענדיל ענין פרה אדומה שממא טהורים ומטהר ממאים וכו'. (תולדות יעקב יוסף)

אמור ... ואמרת (כ"א, א') דהכלל דדרך הצדיק כשרוצה להוכיח אדם אחד או צריך להיות האמירה הזה לכלל בני אדם ואז ממילא יוחל הדיבור לאיש הזה, וזה בא להורות הפסוק אמור, ר"ל שיהא האמירה לכלל, ואמרת אליהם שיהא הדיבור יוחל לאחר, וזה פירש רש"י ז"ל להזהיר גדולים על הקטנים ר"ל שיהא הזהירה לכלל אף לגדולים כשרוצה להזהיר על הקטנים וק"ל.

אמור ... ואמרת (כ"א, א') רש"י להזהיר גדולים על הקטנים, ונראה לפרש על דרך הדרוש דלהזהיר הוא מלשון זוהר ואור ועל הקטנים פירושו על ידי הקטנים, והשיב לב אבות על בנים, זאת אומרת שע"י שגדול עוסק בחינוך הקטן מתוסף זהר ואור בגשמת הגדול.

ואמרת אליהם לנפש לא ימא בעמיו (כ"א, א') אסור להם למנהיגי העם לוותר אפילו על נפש אחת מישראל - לנפש לא ימא בעמיו - אלא יעשו הכל להעלותה ולתקנה.

ומלא את ידו ללבוש את הבגדים (כ"א, י') פי' שיש כח ביד צדיק כזה להלביש את הבגדים, כי בגד הוא מלשון בגידה. פי' הזולת בידו לכפר על עוון הדור עושה מהם לבושי קודשא. שדרך הצדיק להוכיח עצמו תמיד בכל עת ואומר בפני בני אדם תמיד שהוא מקולקל במעשיו, והוא פורט לפניהם חמאים שעושים אותם שאר בני אדם ותולה הצדיק הזה בעצמו אותם חמאים כאלו עשאים הוא, ועי"ז הוא מכניס בלבם יראה גדולה והם שבים מעוונותיהם, וגדולה תשובה שזרונות נעשים כזכיות, נמצא אותם הבגידות עצמם הצדיק בחכמתו עשה מהם זכיות ולבושי הקודש כמצות עצמם וכו'.

וינזרו מקדשי בני ישראל (כ"ב, ב') גדולת הכהנים [וינזרו' מלשון נזר ועמרה] אינה בזכות עצמם אלא 'מקדשי בני ישראל' מכחם של ישראל וחלילה לחשוב אשר הם מקדשים לי.

דבר אל אהרן ואל בניו וינזרו מקדשי בני ישראל (כ"ב, ב') ר"ל שגם הם יהיו נזירים ופרושים מעצמם וישגתו ג"כ על עצמם מאד ולא ישגתו על זכות אבותם כדי שלא יבא להם חלילה איזה התנשאות מחמת יחסיהם, ותועבת ה' כל גבה לב.

וכהן כי יקנה נפש קנין כספו הוא יאכל בו (כ"ב, יא) הדבק בצדיק נחשב בבחינת קנינו באופן שכל מה שיש לו ברוחניות או בגשמיות הוא בזכותו של הצדיק אשר מכחו הוא ניוון - הוא יאכל בו.

(משמרת איתמר מקונסקוילי)

ונקדשתי בתוך בני ישראל אני ה' וגו' המוציא אתכם מארץ מצרים וגו' (כ"ב, ל"ב) עיקר קידוש שמו יתברך ע"י ביטול הטבע לפרסם השגחתו יתברך בעולם, וזה בא ע"י מסירות נפש של בני ישראל שמבמלים מבעם לשם שמים.

וידבר משה את מועדי ה' אל בני ישראל (כ"ג, מ"ד) כאשר ישראל הם באחדות - אל בני ישראל - וזכים הם להרגיש את קדושת המועדות בזה שם מועדי ה'.

(לקושי אמרי חיים וויניץ)

מוֹלָאֵי יו"ט רֵאשֶׁן שֶׁל סוּכוֹת תַּשְׁל"ד (צִיטוֹטֶמֶכְ שֶׁל מַלְחַמַת יוֹם הַכִּיפּוּרִים) חֶלֶק ג' הוֹצֵא לְדִפּוֹס ע"י מ.מ.

סכנה מתחזקת האחדות.

אולם כוחה של הקליפה הוא להשכיח מן האנשים שלה את היסוד שלהם, ולספק להם את האינטרס של הסיפוק מהחבר. והיות שהוא לא חי בשלימות הפגם שלו, הסיפוק הזה לא מביא אותו לשלימות, ולא מביא אותו שהאינטרס לא יהיה החברותא כשלעצמה, ההנאה שיש לאחד מהשני, אלא שמתוך הסכנה והפחד יתבונן ויבין: אם יש לי כזה פגם איך אני מחזיק מעמד עם החבר הזה? ו"מבשרי אחזה אלוקה" מוכרח להיות שיש מי שנותן לי כוחות להתחזק. אם זה היה האינטרס והסיבה של החברותא - לחברותא הזו היה קיום בכל מצב, גם אם אבדנו את הסיפוק אחד מהשני ע"י מריבה או כל סיבה אחרת. כי גם בשעה שהיה לנו סיפוק אחד מהשני האינטרס שלנו לא היה הסיפוק, האינטרס היה בגלל שיש סיבה שמאחדת אותנו, וכל עוד אנו חיים את הפגם שלנו ולא נתפסים לשלוח האינטרס הזה נשאר גם כשכבר אין עוד סיפוק. כי לפי הרשעות שלי והפגם שלי איך אני יכול להתאחד עם החבר, מוכרח להיות שיש משהו שמאחד אותנו. כאשר אנו מביטים על שורש הסיבה ומתאחדים בגינה איננו נופלים בכל מצב, ומגיעים לאהבת דוד ויהונתן - אהבה שאינה תלויה בדבר, ולכן אינה בטלה לעולם.

ו

זוהי התכלית עבורה ברא אותנו הרבש"ע בעולם הזה, ועל זה מתנהלים כל המלחמות עם עמלק בכל הדורות. בגלל שאנו חיים באינטרסים שלנו אנו מאוחדים יחד רק כל זמן שיש לנו בזה אינטרס. אפשר להגיד לשני

אבל אם היינו מתבוננים על עצם התופעה שאנו מאוחדים - הרי כל אחד במצב שלו הוא כמו שדוד המלך אמר "אין מתום בבשרי מפני זעמד", או איך זה שאני יכול להיות מאוחד עם החבר? מי יצר את המציאות הזו? היינו מבינים שהסיפוק הזה הוא רק סיבה מסיבת כל הסיבות בכדי שנהיה מאוחדים ועייז נגיע לתכלית. ואז האחדות הזו לא היתה בגלל האינטרס של סיפוק, כי אם להיפך, האינטרס שלנו באחדות היה בגלל שהרבש"ע הפגיש אתנו ושלח את הסיבה שנהיה באחדות כדי שנגיע לתכלית. זו צריכה להיות המטרה שלנו באחדות ולא בגלל הסיפוק.

מובן אם כן שהמטרה בסיפוק והתענוג שיש לנו מהאחדות היא לא שיהיה לנו תענוג ונחיה בשלוח, המטרה היא שכל אחד יכיר את מצבו ואת הפגם אותו הוא בא לתקן, והסיפוק הזה מהאחדות יביא אותו אל התכלית. אז השאלה תישאל מאלוה: איך אני במצב שלי מצליח להחזיק מעמד עם החבר הזה? ובהכרח תגיע המסקנה: אין זה אלא מסיבת כל הסיבות ועילת כל העילות שנותן לנו את הסיפוק כדי שנהיה ביחד. ואז הסיפוק הגשמי נהפך להיות רוחני, היות שהוא מביא שנהיה מאוחדים בגלל שכך סיבב מסובב כל הסיבות ולא בגלל הסיפוק. ובעוד שזה שמקבל חיות מן הסיפוק הגשמי נכנס לשלוח ושוכח את המצב שלו ומה הוא בא לתקן, מי שהסיפוק מפגיש אותו עם סיבת כל הסיבות לא שוכח את מצבו, כל הזמן הוא מרגיש את הסכנה בה הוא שרוי, וחי בפחד מתמיד שלא יגע בו הפגם ולא יפול. ובשעת

במדה הרעה שנברא בה ואותה הוא צריך לתקן, אם זה גנב או רוצח או נואף וכל אחד במידה הרעה שלו, ובכל זאת הוא מצליח להתגבר ולא לגנוב - מוכרח להיות שיש סיבה המונעת בעדו. בשעה שהמידה הזו דוחפת אותו לגנוב זה בוער בו כמו אש, וכל אחד יודע כמה קשה לעמוד בנסיון, אבל אם הוא חי בסיבות ויודע שמדה זו שלוחה מאת ה' בשביל תיקון נפשו, אז גם כשהגניבה בוערת בו כמו אש הוא חי עם הסיבה שה' שלח לו להחליש את האש בכדי שהוא יוכל להתגבר. וזוהי הבחירה.

וכיון שכל הכח להתגבר הוא רק מהסיבה, יש לו את הכח הזה רק ברגע הזה, אח"כ הכל חוזר חלילה, ושוב הוא עומד באותם נסיונות. אף אחד לא יוצא מזה. את זה דוד המלך לימד אותנו, שאחרי שהרג את יצרו כמו שנאמר "ולבי חלל בקרבי", והגיע לשלימות תיקון נפשו בבחינת "כגמול עלי אמו", סבר שהיות שיש לו דביקות ברבש"ע ללא סיבות הוא כבר לא זקוק לסיבות. והרבש"ע הראה לו את יסוד האין שלו, שאפילו אחר שכבר הגיע לשלימות תיקון נפשו הוא עדיין בסכנה. ואף שהוא כשלעצמו הגיע באמת לשלימות, אך כל עוד כל הניצוצות מחטא עץ הדעת לא הגיעו לתיקון השלם אפילו הצדיק אמת מוכרח להיות עם הגוף, בגלל אותם ניצוצות שתלויים בו שעדיין לא באו אל תיקונם. בבחינת "לך רד כי שיחת עמד". הוא צריך להיות עם העם ולסבול את היסורים שלהם. לכן גם הצדיק אמת מוכרח להיות תמיד בבחינת "גוף" עד שיגיע האור של שבעת ימי בראשית, שאז תיפסק הרשעות של הגוים,

"בוקר טוב" יפה, ולבלות יחד בבתי החברים, הכל כדי להשיג את האינטרס שלי לקבל סיפוק. כך הכל נעשה יצר הרע. ולכן מתי שמגיעה בעומק הלב של הבריות עצבות - הוא חי עם העצבות שלו, והוא שרוי בטמטום המוח, ושוכב שעות שקוע במחשבות ולא יודע מה נעשה עמו. הוא נאבד משני העולמות. הכל בגלל שהוא לא חי בשלימות היסוד שלו, שהוא הפגם אותו הוא ירד לתקן בעולם הזה.

אולם מי שחי בשלימות הפגם שלו זה מביא אותו לבחינת "תינוק", ואז הוא יהיה כל הזמן קשור באמא. כי אם יש תינוק בהכרח יש אמא. עצם המילה "תינוק" מביעה "אמא". התינוקות שלו והאפסיות שלו גורמת לו להיות תלוי באמא, ומביאה אותו לפחד תמידי שלא יתנתק מהאמא. ואז, מכיון שהוא חי עם האמא, גם כשהקליפה מגיעה ורוצה לתת לו מכה - אם זה בגאווה שלו שיש לו אינטרס, או בנפילת הלב שזה ירידה לצורך עליה - תמיד הוא מגיע מזה לדביקות, וצועק להשי"ת "הצילני מיד אויבי ומרודפי כי אמצו ממני" כמו שדוד המלך צעק, "הוציאה ממסגר נפשי", ותמיד הוא חי בפחד מהסכנה הזו שלא יאבד את הדביקות.

מי שחי בתחושה כזו יגיע לדביקות מכל מצב שהוא נמצא. הרי האדם הוא יסוד האין, בחלק זה של פחיתותו הוא בחינת "אין" כדי שיוכל להגיע לבחינת האין של הקדושה, כל מציאותו והחכמה והכוחות שלו הכל נובע מהאין, "והחכמה מאין תמצא", וכשהוא חי ביסוד שלו הוא יכול להגיע אל האין הזה של הקדושה. כי כשאדם חי ביסוד שלו, דהיינו

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

המשך מעמ' קודם

405
T

אפילו ריח, וכשאנו במצב של ללא אינטרסים
אנו דומים להם, כי אין לנו כל הנאה מן
האחדות ולא עולה ממנה ריח טוב. באופן
הזה אנו צריכים להתאחד ביחד "והיו לאחדים
בידי", בגלל האינטרס שאנו מקבלים שפע
מהקדושה והרבש"ע יהיה איתנו בכל הזמנים,
כי באופן כזה מציאות הגוף נהיה שלימות
הנפש. דוד המלך היה לו שלימות של "בלי
אינטרסים", והיה מקושר לרבש"ע בכל
נשימה כגמול עלי אמו, ובזכות זה זכה
להיות בחינת משיח, וכשאנו נזכה להגיע
לאותו מצב נגיע לשלימות האמיתית שכל
העולם יבוא להכנעה הזו.

המשך יבוא אי"ה

ויהיה שלימות התיקון השלם של שלימות
הו"י, ואז נגיע לתיקון השלם ונחיה באותה
מציאות שאדם הראשון היה לפני שהרבש"ע
הכניס אותו במצב של בחירה. אז נחיה
כביכול תחת כסותו של הקב"ה, דהיינו שנחיה
בלי "רחמים", רק עם "משפט", כמו שהיה
לפני חטא עץ הדעת.

בעבור זה אנו צריכים כולנו להתאחד, כמו
הארבעה מינים שצריכים להיות באגודה
אחת. וע"י ש"והיו לאחדים בידי" מתקיים גם
ההמשך "ולידע איך שמך נקרא עלי ויראו
מגשת אלי", כל המשחיתים יפחדו מגשת
אלינו. המינים האגודים יחד אין להם כל
טעם, לא ללובב ולא להדס, ולערבות אין

הנסיעה למירון לל"ג בעומר אי"ה ביום ראשון י"ח אייר בשעה 12.00
ההרשמה ותשלום מראש מיום ראשון י"א אייר
אצל משפחת גולדשטיין רח' יהודה המכבי 4

שהשמחה במעונם

הר"ר שלמה ביבס ומשפ' להולדת הבן
הר"ר יעקב יוסף הירשער ומשפ' להולדת הנכדה
הר"ר אברהם שמואל הירשער ומשפ' להולדת הבת
הר"ר אברהם אהרן שנקר ומשפ' להולדת הנינה והנכדה
הר"ר מנחם יהושע רובינפלד ומשפ' לאירוס' הנכד
הר"ר ישעי'ה רובינפלד ומשפ' לאירוס' הבן

י"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' עדני 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 ☎

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

כוס תנחומים

הר"ר יעקב עמית הי"ו ומשפחתו
על פטירת אביו ר' חיים מרדכי בן לוי ז"ל
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

